

597.

Лазарски отъ Кукушъ.

Лудо идеть отъ гора-та,
Младо идеть отъ гора-та,
Въ рѣце носе до две китки,
До две китки теменушки.
Стредба иде ке го стрете,
Ке го стрете мала мома,
Малка мома бѣла Неда.
Та му веле и говоре:

„Дай ми лудо, дай ми младо,
Тая китка теменушка!“
Лудо веле и говоре:
„Мори моме, малко моме!
Китка давамъ, мома земамъ.“ —
„Море лудо, лудо младо!
Китка-та ъ до пладнина,
А мома-та до живъ животъ.“

598.

Хошло лудо коня да напивать,
Да напивать на нови-те чешми,
Тамо найде мома, мала мома,
Дека спіеть потъ бѣла-та лоза.
Чуде, уме това лудо младо,
Какъ да чине лудо, що да чине,
Да разбуде тава мала мома;
Урва листа отъ бѣла-та лоза,
Натопи го во студена вода,
Попърска ъ по бѣло-то лице.

599.

Вяхналъ юнакъ бърза коня,
Та отишалъ честа гора,
Честа гора Богданова;
Три дни ходилъ, три дни ловалъ,
Нищо лова не изловалъ,

Изловалъ ъ малка мома,
Променена, наредена,
Како китка нажитана,
Како перо наросено.

600.

Лудо младо вино піе,
Вино піе, ягне яде;
Калшакъ държе на колено,
Емъ съ дига на големо.
Мома стое спроти него,
Уще му съ шега біе,
Шега біе въ очи смее:

„Море лудо, лудо младо!
Кадаръ бѣше да ме лжишиъ,
Не би кадаръ да ме земишиъ.
А ясъ да бѣѣъ како тебе,
Градина бѣѣъ заградила,
Тебе прилесъ бѣѣъ те клала.“